

Arrest

nr. 167 430 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2015 diende de verzoekende partij, vergezeld van zijn echtgenote en twee neven, een asielaanvraag in België in. Uit het Eurodac-verslag bleek dat zij in het verleden reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland.

Op 9 december 2015 werd aan de autoriteiten van Duitsland een terugnameverzoek gericht op basis van artikel 18 (1) (b) van Verordening 604/2013 (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 15 december 2015 verklaarde Duitsland zich, overeenkomstig artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening, akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 25 januari 2016 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j” 18(1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, samen in België met zijn echtgenote en 2 meerderjarige neven, vroeg op 03.11.2015 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort en identiteitskaart voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 29.10.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 02.12.2015 en verklaarde dat hij Syrië ongeveer 2 maanden voor zijn verhoor verliet om te voet naar Turkije te reizen. Hoewel de betrokkene geen verdere data inzake zijn reisroute kon geven, verklaarde hij ongeveer 2 maanden in Gazi en Antab te zijn verbleven bij zijn broer Omar. Hij verklaarde daarna met de boot het grondgebied van de Lidstaten te hebben betreden in Griekenland, waar hij 5 dagen in een tentenkamp zou zijn verbleven. Hij gaf aan nadien te zijn doorgereisd via enkele voor hem onbekende landen en Oostenrijk om in Duitsland aan te komen. Daar diende de betrokkene op 29.10.2015 een asielaanvraag in. Hij verklaarde na zijn verblijf in Duitsland met de bus en de trein naar België te zijn gereisd, om er op 03.11.2015 asiel te vragen, samen met zijn echtgenote en twee neven.

Op 09.12.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 15.12.2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij voor België koos omdat zijn ooms die in België verblijven zeiden dat het een goed land is. De betrokkene gaf aan dat hij zijn vrouw in België wil laten behandelen zodat ze kinderen zouden kunnen krijgen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij in Duitsland niets heeft en zijn familie in België verblijft.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland, noch die intentie te hebben gehad. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Duitsland. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familie te hebben. Behalve zijn echtgenote en twee neven die hem tijdens zijn asielaanvraag vergezelden, zouden ook andere familieleden reeds in België aanwezig zijn. De betrokkene gaf aan dat nog 3 ooms van hem in België verblijven.

Betreffende het verblijf in België van enkele ooms van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek

voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende ooms van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Bovenstaande artikels spreken over enkel kinderen, broers, zussen en ouders, waardoor de ooms waarvan sprake is niet onder het toepassingsgebied vallen.

We wensen er eveneens op te wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland daar niet zonder familie zal verblijven. Voor de echtgenote en de twee neven die de betrokkene bij zijn asielaanvraag vergezelden, bestaat eveneens een akkoord voor terugname met Duitsland. De betrokkene zal bijgevolg samen met zijn echtgenote en twee neven in hun hoedanigheid van 'Dublin-terugkeerder*' een asielaanvraag kunnen indienen in Duitsland.

Betreffende de wens om asiel te vragen in België omdat hij zijn vrouw wil laten behandelen om kinderen te krijgen, wensen we er op te wijzen dat de wens tot het volgen van een dergelijke behandeling specifiek in België geen afdoende bezwaar vormt tegen een overdracht aan Duitsland. Bovendien zijn er geen elementen die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene - indien hij dat wenst - geen dergelijke behandeling in Duitsland zou kunnen verkrijgen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of

vernedere behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden en/aren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 15.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene geen problemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j^o 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Duitse instanties (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een eerste middel een schending in van artikel 9 van de Dublin III Verordening en van artikel 8 EVRM. In een derde middel roept verzoeker een schending in van artikel 17 (1) van de Dublin III Verordening, van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het belang van “net iets verdere familieleden die men mogelijks al net iets langer geleden gezien heeft”, groter wordt wanneer men door een ontwrichtende en verscheurende oorlogssituatie in het land van herkomst alles dient achter te laten om opnieuw te beginnen. De verwerende partij zou een enge interpretatie geven aan het concept van een gezinsleven en een familiegerichte toepassing verhinderen. Hij brengt een stuk bij zijn verzoekschrift bij waaruit zou blijken dat zijn nicht en neef, A. A. en O. H. reeds 13 jaar in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben verworven. Ook hun oom en nicht zouden reeds geruime tijd in België wonen en ook de Belgische nationaliteit hebben verworven. De neef van zijn echtgenote, de heer A. M., zou al anderhalf jaar in België wonen en hier erkend zijn als vluchteling. Voormelde familiebanden zijn volgens hem beschermenswaardig in de zin van artikel 8 EVRM. De verwerende partij zou de familiebanden die hij in België heeft minimaliseren en verkeerdelijk spreken van drie ooms. Het zou onlogisch zijn om een koppel terug te sturen naar Duitsland, terwijl zij vanaf het begin duidelijk hebben gemaakt dat zij bij hun familieleden willen blijven.

2.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en derde middel samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3.2 j° 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt.

Voorts moet worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Artikel 9 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het Dublin-gehoor van 2 december 2015 op de vraag naar andere familieleden in België antwoordde dat hij drie ooms in België had: A. H., A. W. en A. A.. Op de vraag vervolgens waarom hij in België een asielaanvraag indienende antwoordde verzoeker: *“Mijn ooms hier in België zeiden dat het hier een goed land is. ik wil mijn vrouw hier laten behandelen zodat wij een kind kunnen krijgen.”*

Artikel 2 van de Dublin-III-Verordening definieert het begrip gezinsleden als volgt:

“Definities

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat de relatie met zijn ooms niet valt onder het begrip “gezinslid” zoals vastgesteld door artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing dienaangaande als volgt besluit: “*Betreffende het verblijf in België van enkele ooms van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende ooms van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*”

Verzoeker wijst vervolgens op het bepaalde in artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening, dat luidt als volgt:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitvoerig gemotiveerd heeft omtrent de discretionaire bepalingen en omtrent de wens van verzoeker om in België te blijven bij zijn familieleden. De bestreden beslissing stelt dienaangaande onder meer wat volgt:

“(…) *Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*

Bovenstaande artikels spreken over enkel kinderen, broers, zussen en ouders, waardoor de ooms waarvan sprake is niet onder het toepassingsgebied vallen.

We wensen er eveneens op te wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland daar niet zonder familie zal verblijven. Voor de echtgenote en de twee neven die de betrokkene bij zijn asielaanvraag vergezelden, bestaat eveneens een akkoord voor terugname met Duitsland. De betrokkene zal bijgevolg samen met zijn echtgenote en twee neven in hun hoedanigheid van 'Dublin-terugkeerder' een asielaanvraag kunnen indienen in Duitsland.*

Betreffende de wens om asiel te vragen in België omdat hij zijn vrouw wil laten behandelen om kinderen te krijgen, wensen we er op te wijzen dat de wens tot het volgen van een dergelijke behandeling specifiek in België geen afdoende bezwaar vormt tegen een overdracht aan Duitsland. Bovendien zijn er geen elementen die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene - indien hij dat wenst - geen dergelijke behandeling in Duitsland zou kunnen verkrijgen."

Waar verzoeker de schending inroept van artikel 8 EVRM kan worden vastgesteld dat hij niet aantoont een effectief gezinsleven met zijn ooms te vormen, noch toont hij enige band van afhankelijkheid aan met zijn ooms. Verzoeker verklaart immers zelf dat zijn ooms al reeds meer dan 10 jaar in België verblijven en zij aldus al zeer lange tijd gescheiden van elkaar leefden. Het bestaan van een gezinsleven met zijn ooms is derhalve niet aangetoond.

Ter terechtzitting verklaart verzoekers raadsman overigens dat verzoeker ondertussen op vrijwillige basis naar Duitsland is vertrokken zodat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM hoe dan ook niet langer kan worden aangehouden.

2.5. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 16(1) van de Dublin-III-Verordening en van de artikelen 8 en 13 EVRM. Hij betoogt dat zijn echtgenote te lijden heeft onder rugklachten. Hij zou er nog niet in geslaagd zijn om een Belgische arts te raadplegen. De zussen van zijn echtgenote zouden aan hetzelfde lijden en niet verder hebben kunnen vluchten.

2.6. Artikel 16(1) van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt:

"Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen."

Uit het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in België zijn vrouw wilde laten behandelen zodat zij kinderen zouden krijgen. Hijzelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Uit het verhoor van zijn echtgenote blijkt dat zij verklaarde dat haar ruggenwervels niet recht zijn. Dienaangaande werden geen medische attesten neergelegd, bovendien weze herhaald dat verzoeker op vrijwillige basis naar Duitsland is vertrokken, blijkens verzoeker raadsman ter terechtzitting *"omdat hij de druk niet langer aankon"* zodat een schending van artikel 16(1) van de Dublin-III-Verordening, noch een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER